

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Šárky Kamenické a soudců Mgr. Hany Říhové a Mgr. Lucie Pšeničkové v právní věci žalobce **Římskokatolické farnosti Tachlovice**, se sídlem Tachlovice, Toskánská návěs 7, **IČO 446 84 240**, zastoupeného **JUDr. Jakubem Křížem, PhD.**, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 5, proti žalovanému **České republice – Státnímu pozemkovému úřadu**, se sídlem Praha 3 – Žižkov, Husinecká 1024/11a, **IČO 013 12 774**, o **nahrazení projevu vůle** k uzavření dohody o vydání jiných než zemědělských nemovitostí, o odvolání **žalovaného** proti rozsudku pro uznání Okresního soudu Praha-západ ze dne 20.04.2017, č. j. **15 C 231/2016-28**,

takto:

- I.** Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II.** **Žalovaný** je povinen zaplatit **žalobci** náklady odvolacího řízení ve výši **6.776,- Kč**, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám JUDr. Jakuba Kříže, PhD., advokáta, se sídlem v Praze 1, Opletalova 5.

Odůvodnění:

Shora označeným rozsudkem pro uznání soud I. stupně na základě uplatnění zákonné fikce uznání žalobou žalobce uplatněného nároku žalovaným nahradil projev vůle žalovaného k uzavření konkrétní dohody o vydání jiných věcí než zemědělských nemovitostí, jak jsou specifikovány ve výroku I. tohoto rozsudku. Výrokem II. pak žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 6.776,- Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám JUDr. Jakuba Kříže, PhD., advokáta, se sídlem v Praze 1.

V důvodech svého rozhodnutí soud I. stupně uvedl, že v této věci rozhodl o nahrazení projevu vůle žalovaného k uzavření konkrétní smlouvy bez výsledků provedeného dokazování na základě uplatnění zákonné fikce uznání nároku, jak jej v řízení žalobce uplatnil, žalovaným, když má za to, že nepochybně a prokazatelně byly splněny veškeré zákonné podmínky dle § 153a občanského soudního řádu; žalobce podal řádnou žalobu, která je věcně projednatelná, žalovaný byl vyzván usnesením v zákonné lhůtě ke kvalifikovanému vyjádření se k žalobě s potřebným poučením, na což nereagoval ve stanovené mu lhůtě, ale ani v prodloužené mu lhůtě, aniž by sdělil, jaký vážný důvod mu v tom brání, jde o věc, kdy není vyloučeno schválení smíru.

Včasné odvolání si proti tomuto rozsudku soudu I. stupně podal žalovaný. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že se rozsudek pro uznání v této věci nevydává, případně, aby rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

V důvodech uvádí, že z jeho pohledu nebyly splněny předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání, neboť má za to, že reagoval v rámci lhůty mu stanovené v usnesení soudu I. stupně, kterým byl vyzván ke kvalifikovanému vyjádření se k žalobě žalobce, a to tak, že nárok, žalobou uplatněný ze strany žalobce, neuznává a současně požádal o prodloužení lhůty k podání tohoto vyjádření co do důvodů. Toto prodloužení lhůty mu pak sice dále soud I. stupně poskytl a tuto lhůtu nedodržel, ovšem z vážného důvodu, kdy se nachází nejméně od poloviny roku 2016 ve velmi složité personální situaci v souvislosti s přijetím služebního zákona, který měl nepříznivý personální dopad na tehdejší oddělení soudních sporů. Bylo rovněž pro kvalifikované vyjádření třeba získat nezbytné podklady. Dále namítá, že z pohledu celé koncepce zákona č. 428/2012 Sb. nelze vůbec využít postup soudu dle § 114b občanského soudního řádu. Žalovaný je totiž vázán striktními ustanoveními tohoto zákona a existují zde překážky zákonné, pro které nelze žalobcem žádané pozemky v k.ú. Tachlovice vydat. Oba pozemky totiž i před rokem 1991 byly vedeny jako vodní plocha a nacházejí se pod korytem Mezouňského potoka a jsou ve správě Povodí Vltavy. Jedná se tedy o nevydatelné pozemky, v souvislosti s nimiž žalobci náleží paušální náhrada, která je každoročně valorizována. Konečně má za to, že v žalobě žalobce absentovalo významné tvrzení o tom, zda a kdy bylo vydáno potřebné rozhodnutí pozemkového úřadu o nevydání žalobou dotčených nemovitostí. Konečně odkazuje na rozhodovací praxi Ústavního soudu ČR k problematice vydání rozsudku pro uznání na základě uplatnění fikce uznání nároku, kdy je tímto soudem závazně judikováno, že má jít zásadně o výjimečný institut.

Žalobce se k odvolání žalovaného, prostřednictvím svého zástupce, vyjádřil tak, že s odvoláním nesouhlasí, považuje rozhodnutí soudu I. stupně za věcně správné a navrhl jeho potvrzení.

V důvodech uvádí, že považuje odvolání žalovaného za zjevně účelové. Žalovaný netvrdí nesplnění podmínek ve smyslu § 10 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb., ani nekonstatuje a nedokládá existenci konkrétní výjimky z vydávání ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) – h) tohoto zákona. Navíc od okamžiku podání výzvy, tedy od května 2013, do okamžiku podání žaloby, tedy do listopadu 2016, měl žalovaný dostatek času na to, aby pečlivě prověřil uplatněný nárok, obstaral si potřebné podklady. Navíc do 6 měsíců od doručení výzvy měl žalovaný žalobci sdělit své stanovisko k uplatněnému nároku, což se nestalo. Důvody hodné zvláštního zřetele, které by měly vznikat na straně žalovaného v souvislosti s nedostatečným personálním a finančním vybavením, je rovněž také třeba odmítnout. Žalovanému nic nebránilo, aby spor o předmětné pozemky k vyřízení předal Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, když tak běžně a pravidelně ve sporech podle církevního restitučního zákona činí. Navíc tyto skutečnosti na straně státu ani nemohou jít jakkoliv k tíži žalobce. Z jeho pohledu pak soud I. stupně správně zhodnotil, že v projednávané věci byly naplněny veškeré podmínky pro vydání rozsudku pro uznání na základě uplatnění fikce uznání nároku. Má za to, že podal perfektní, věcně projednatelnou žalobu, žalovaný byl vyzván k vyjádření se se stanovením mu správné lhůty a s poučením, v této lhůtě žádné věcné vyjádření nepodal. Z jeho pohledu žádná kogentní ustanovení zákona využití tohoto institutu nevylučují, ostatně ani žalovaný sám žádné takové konkrétní zákonné ustanovení neuvádí. V této věci jde o věc, kterou lze případně vyřešit smírem, vždyť zákon sám i možnost dohody předpokládá. Tvrzení o tom, že by oba touto žalobou dotčené pozemky byly nezpůsobilé předmětem dohody, která je navrhována, z důvodu, že se nacházejí pod korytem Mezouňského potoka a ve správě Povodí Vltavy, nesplňuje žádný z vylukových důvodů, uvedených v § 8 odst. 1 církevního restitučního zákona. Argument o každoročně valorizované paušální náhradě pro žalobce dle zákona č. 428/2012 Sb. je argumentem zcela nulové právní hodnoty pro tento spor. Konečně poukazuje na to, že žalovaný pohrdá jakýmikoliv lhůtami, které zákon povinným osobám stanovuje a uzavírá, že žalovaný se nejenže věcně nevyjádřil ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení kvalifikované výzvy, ale ani následně ve lhůtě, kterou sám pro toto své vyjádření avizoval, a následně soud I. stupně ještě po velmi dlouhou dobu tzv. vyčkával s vydáním rozsudku po uznání.

Krajský soud v Praze, jako soud odvolací, po zjištění, že odvolání je podáno včas, oprávněnou osobu a proti rozhodnutí soudu I. stupně, proti kterému je odvolání přípustné, přezkoumal odvoláním žalovaného napadený rozsudek soudu I. stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 212 věta první, § 212a odst. 4, za použití § 205b občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), a shledal, že odvolání žalovaného není opodstatněné.

Odvolacím důvodem v tomto řízení nemohou být okolnosti, které míří do správnosti a úplnosti skutkových zjištění soudu I. stupně a přezkoumání tohoto rozhodnutí je možné vedle vad, uvedených v § 205 odst. 2 písm. a) o.s.ř., jen z toho hlediska, zda byly splněny všechny zákonem stanovené předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání (§ 205b o.s.ř.).

Posouzení odvolacím soudem se tak omezilo v zásadě v této věci jen na to, zda žalobcem uplatněné právo na nepeněžitě plnění v plném rozsahu vyplývá ze skutečností, uvedených žalobcem v žalobě, zda má výzva soudu I. stupně ke kvalifikovanému vyjádření veškeré povinné náležitosti, zda došlo k jejímu řádnému doručení, a zda žalovaný zůstal nečinný.

Soud I. stupně v posuzované věci nahradil projev vůle žalovaného k uzavření konkrétní dohody o vydání jiných věcí, než zemědělských nemovitostí, ve smyslu zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů, nerozhodl rozsudkem po provedení důkazního řízení, nýbrž na základě zákonné fikce uznání žalobou uplatňovaného nároku žalovaným rozsudkem pro uznání, vydaným za podmínek § 153a odst. 3 o.s.ř.

Z dosavadního obsahu spisu soudu I. stupně vyplývá, že na základě žaloby žalobce ze dne 21. 11. 2016 o nahrazení projevu vůle žalovaného k uzavření konkrétního textu dohody o vydání jiných věcí než zemědělských nemovitostí ve smyslu zákona č. 428/2012 Sb. rozhodl soud I. stupně usnesením ze dne 06. 12. 2016, č. j. 15 C 231/2016-14, o kvalifikované výzvě pro žalovaného k vyjádření ve věci ve lhůtě 30 dnů od doručení tohoto usnesení a zároveň byl žalovaný poučen o tom, že, pokud se bez vážného důvodu ve věci samé písemně ve stanovené lhůtě nevyjádří a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, bude mít soud za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává, a soud proto ve věci rozhodne rozsudkem pro uznání (§ 153a odst. 3 o.s.ř.). Toto usnesení společně s žalobou bylo žalovanému doručeno dne 20. 12. 2016. Ve stanovené lhůtě pak žalovaný reagoval vyjádřením ze dne 19. 01. 2017, ve kterém pouze uvedl, že žalobu žalobce neuznává a požádal o prodloužení lhůty k vyjádření, s odkazem na organizační důvody v poměrech žalovaného. Této žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření se ve věci na základě kvalifikované výzvy k vyjádření soud I. stupně přípisem ze dne 27. 01. 2017 vyhověl, prodloužil o 20 dnů od doručení tohoto přípisu žalovanému lhůtu k podání vyjádření k žalobě na základě kvalifikované výzvy. Ani po prodloužení lhůty žalovaný vyjádření ve věci nepodal a nečinil tak ani následně do doby, kdy soud I. stupně přistoupil k vyhlášení rozsudku pro uznání. Žalovaný tedy nevyklíčil rozhodující skutečnosti, na nichž staví svoji obranu a neoznačil důkazy k jejich prokázání. Žaloba žalobce pak netrpí žádnou vadou, je věcně projednatelná. Soud I. stupně veřejně rozsudek pro uznání vyhlásil dne 20. 04. 2017.

Rozsudek pro uznání na základě uplatnění zákonné fikce uznání žalobcem uplatněného nároku žalovaným lze vydat jen ve sporném řízení.

V projednávané věci se pak o takový typ řízení jednoznačně jedná.

Podle § 114b odst. 1 o.s.ř., vyžaduje-li to povaha věci nebo okolnosti případu, jakož i tehdy, bylo-li o věci rozhodnuto platebním rozkazem, elektronickým platebním rozkazem nebo evropským platebním rozkazem, může předseda senátu místo výzvy podle § 114a odst. 2 písm. a) o.s.ř. nebo nebylo-li takové výzvě řádně a včas vyhověno, žalovanému usnesením uložit, aby se ve věci písemně vyjádřil a aby v případě, že nárok uplatněný v žalobě zcela neuzná, ve vyjádření vylíčil rozhodující skutečnosti, na nichž staví svoji obranu a k vyjádření připojil listinné důkazy, jichž se dovolává, popř. označil důkazy k prokázání svých tvrzení; to neplatí ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1, 2 o.s.ř.).

Z obecného pohledu je ustanovení § 114b o.s.ř. procesním nástrojem pro soud, aby mohl u prvního jednání rozhodnout věcně.

Mezi předpoklady pro vydání kvalifikované výzvy zákon mj. stanoví povahu věci.

Z pohledu odvolacího soudu (ve shodě se soudem I. stupně) povaha dané sporné věci účastníků odůvodňuje vydání kvalifikované výzvy k vyjádření. Nejedná se zde o existenci

žádné zákonné výjimky, v tomto sporném řízení odpovědnost za výsledek řízení leží na účastnících v duchu zásady „spravedlnost náleží jen bdělým“, nejedná se o zcela jednoduchou věc, která by nevyžadovala přípravu jednání vůbec.

Současně se i z pohledu odvolacího soudu nejedná v této konkrétní věci účastníků o tu věc, kdy by nebylo možno schválit soudní smír; povaha řízení o nahrazení projevu vůle obecně schválení smíru nevylučuje a zákon č. 428/2012 Sb., k němuž se váže v řízení uplatněný nárok žalobce, nezakládá situaci, kdy by hmotné právo nepřipouštělo vyřízení věci dohodou účastníků. Dovojuje-li konstantní soudní judikatura (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 626/2013), že i ve sporu o určení vlastnického práva k nemovitosti lze uzavřít soudní smír, tak stejný závěr lze dovodit i ve vztahu ke sporu o nahrazení projevu vůle k uzavření konkrétní smlouvy o převodu vlastnického práva k nemovitosti. Otázkou, co vše může být obsahem smíru mezi účastníky, se zabývalo usnesení Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 22 Cdo 5170/2007, a i v kontextu tohoto rozhodnutí je odvolací soud toho názoru, že povaha této konkrétní sporné věci účastníků uzavření soudního smíru nevylučuje, proto ani povaha této věci využití tzv. kvalifikované výzvy k vyjádření nevylučuje. V této věci se pak nejedná o žádný případ, kdy by zákon výslovně vydání této výzvy zakazoval.

Svou výzvu pak soud I. stupně učinil v procesně relevantní formě, řádně ji žalovanému doručil, poskytl mu zákonnou lhůtu pro podání vyjádření a poučil jej o důsledcích případné nečinnosti.

Lze pak dále konstatovat, že žalobce podal v této věci podle svého obsahu věcně projednatelnou žalobu, neexistuje zde žádný nedostatek podmínek řízení (k tomuto srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 32 Odo 180/2004).

Žalovanému pak stanovená lhůta k vyjádření se k žalobě žalobce, jež netrpí žádnými vadami, které by způsobovaly její věcnou neprojednatelnost, marně uplynula, a to i s přihlédnutím k jejímu prodloužení soudem I. stupně, pokud ve svém podání ze dne 16. 01. 2017, které bylo doručeno soudu I. stupně dne 19. 01. 2017, uvedl pouze to, že nárok žalobce neuznává, aniž by alespoň v základních obrysech vylíčil rozhodující skutečnosti, na nichž staví svoji obranu, které by v případě, že budou prokázány, mohly vést přinejmenším k částečnému úspěchu žalovaného ve sporu, přitom v rámci této lhůty nesdělil soudu konkrétní vážný důvod, který mu v podání takového vyjádření ve stanovené lhůtě objektivně zabránil. Jsou proto splněny podmínky pro soudem I. stupně zvolený postup, tedy pro vydání rozsudku pro uznání dle § 153a odst. 3 o.s.ř. ve vztahu k výzvě soudu podle § 114b odst. 1 o.s.ř. a fikci uznání žalobou uplatněného nároku podle § 114b odst. 5 o.s.ř.

Z výše uvedeného obsahu spisu soudu I. stupně je tedy zcela zřejmé, že soud I. stupně ve věci postupoval v souladu s občanským soudním řádem, když v posuzované věci požadavku žalobce na nahrazení projevu vůle žalovaného k uzavření konkrétního textu dohody o vydání jiných věcí než zemědělských nemovitostí dle zákona č. 428/2012 Sb., uplatněného perfektní žalobou, plně vyhověl vydáním rozsudku s obsahem, jak je uveden ve výroku I., když výzva pro žalovaného, aby ve věci podal v zákonné lhůtě kvalifikované vyjádření se ve věci, zůstala ze strany žalovaného nevyužita, při doručování tohoto usnesení k podání kvalifikované výzvy k žalobě bylo postupováno soudem I. stupně řádně podle ustanovení o doručování v občanském soudním řádu, kvalifikované vyjádření žalovaný nepodal ve stanovené mu lhůtě, a to ani s přihlédnutím k jejímu prodloužení soudem I. stupně, aniž by v této lhůtě sdělil soudu vážný důvod, který mu v podání takového kvalifikovaného vyjádření ve stanovené

lhůtě brání. Z obsahu spisu se pak ani nepodává žádný vážný důvod, který by žalovanému zabránil v tom, aby soudu byť i jen sdělil, že u něho tento vážný důvod nastal. Podání, které žalovaný soudu I. stupně v rámci mu poskytnuté lhůty k vyjádření podal, podle svého obsahu není takovým kvalifikovaným vyjádřením se ve věci a ani sdělením vážného důvodu bránícího ve vyjádření se v rámci stanovené lhůty.

I z pohledu odvolacího soudu tak došlo k fikci uznání žalobou uplatněného nároku žalovaným a soud I. stupně ve věci správně rozsudkem pro uznání rozhodl (§ 114b odst. 5 o.s.ř.).

Namítá-li žalovaný, že kontumační rozsudek pro uznání podle § 153a odst. 3 o.s.ř. je ve vztahu k němu institutem přísným, pak odvolací soud odkazuje na usnesení Ústavního soudu ČR, sp. zn. IV. ÚS 484/10, v němž tento soud na téma „přílišné přísnosti“ ustanovení § 114b o.s.ř. konstatoval, že ustanovení § 153a odst. 3 o.s.ř. je sice institutem přísným, nicméně v souladu s ústavně zaručenými právy, zejména právem na spravedlivý proces.

Odkazuje-li žalovaný na nálezy Ústavního soudu ČR, sp. zn. II. ÚS 1298/17, pak je třeba konstatovat, že tento nálezy v poměrech této konkrétní sporné věci účastníků není významný, pokud ve vztahu k podání žalovaného ze dne 16. 01. 2017 je třeba přijmout závěr o tom, že se jedná o vyjádření nevyvolávající žádné pochybnosti o své nedostatečnosti. Žalovaný sice v tomto podání uvedl, že nárok žalobce neuznává, ovšem již ani, byť i jen ve zcela základních obrysech, nevyličil rozhodující skutečnosti, na nichž staví svoji obranu, která by mu mohla při prokázání těchto skutečností přinést v tomto sporu úspěch.

O stejné argumentaci jsou pak i rozhodnutí Ústavního soudu ČR, ve vztahu k nimž žalovaný argumentoval, tedy sp. zn. IV. ÚS 1252/16, či sp. zn. IV. ÚS 842/16.

Jak Ústavní soud ČR ve svém rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 1298/2017 konstatoval, fikce uznání podle § 114b odst. 5 o.s.ř. může nastat jen tehdy, je-li v konkrétním případě zcela zřejmé, že je žalovaný k žalobě lhostejný, případně je obstrukčně pasivní, zjevně taktizuje a jeho jednáním dochází k průtahům.

V konkrétní věci tyto podmínky jednoznačně i z pohledu odvolacího soudu splněny byly za té situace, kdy žalovaný od okamžiku uplatnění výzvy žalobcem v květnu 2013 je informován o tom, že žalobce ke konkrétním nemovitostem uplatňuje svůj zákonný nárok na vydání nemovitých věcí podle zákona č. 428/2012 Sb. a v období od 21. 02. 2017 až do doby veřejného vyhlášení rozsudku pro uznání soudem I. stupně neomluvitelným způsobem ve vztahu k původně stanovené mu lhůtě k podání kvalifikovaného vyjádření, jež byla nakonec i soudem I. stupně prodloužena, zmeškal lhůtu k tomu, aby učinil vše potřebné pro věcné řešení tohoto sporu na podkladě výsledků důkazního řízení. Tento postup žalovaného nelze než hodnotit jako obstrukční pasivitu na jeho straně, jíž znemožnil soudu řádnou přípravu jednání. Nedostatečné personální obsazení u takového subjektu, kterým je stát, nemůže být tím důvodem, který by mohl být hodnocen jako zmeškání z omluvitelných důvodů, navíc rozhodně ne v tak dlouhém časovém intervalu, jako se stalo v této věci. Je třeba konstatovat, že v tomto případě se skutečně jednalo z hlediska zvoleného postupu žalovaného o dlouhodobou celkovou pasivitu z jeho strany, sdělil-li ke kvalifikované výzvě soudu k vyjádření pouze tolik, že s žalobou nesouhlasí, nárok žalobce neuznává, aniž by, byť i jen v základních obrysech, vyjádřil argumenty, na nichž staví svou obranu proti uplatněnému nároku, a to ani ve lhůtě, kterou sám požadoval. I z pohledu odvolacího soudu žalovaný

požadavek soudu dlouhodobě neodůvodněně ignoroval, třebaže je plně namístě u žalovaného předpokládat vyšší míru právní vzdělanosti, než lze předpokládat u jiných účastníků řízení, kteří nemají k dispozici odborný aparát tak, jako žalovaný.

Uplatnění právní fikce uznání žalobou žalobce uplatněného nároku tak v této konkrétní věci je z pohledu odvolacího soudu vázána na řádné, nepochybné a prokazatelné naplnění zákonných podmínek dle § 153a o.s.ř., když je zjevné v této konkrétní věci, že žalovaný dal svým dosavadním postupem v řízení jednoznačně najevo, že se nehodlá řádně nároku, uplatněnému žalobou ze strany žalobce, bránit (bez obstrukcí). Argumentace, které ohledně nemožnosti redukce uplatnění procesních práv žalovaného vyjádřil k § 114b odst. 5 o.s.ř. a § 153a o.s.ř. Ústavní soud ČR ve svém rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 1298/17, tak není zcela jistě namístě.

Z těchto důvodů tak odvolací soud rozsudek soudu I. stupně, týká-li se výroku I., jako věcně správný, podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

Jako věcně správný rozsudek soudu I. stupně pak odvolací soud potvrdil i v závislém výroku II., o nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky, když podle § 142 odst. 1 o.s.ř. žalobce, který byl s uplatňováním svého práva plně úspěšný, má proti žalovanému právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, které představují náklady zastoupení advokátem při dvou úkonech právní služby, tedy odměnu při dvou úkonech právní služby 5.000,- Kč (2x 2.500,- Kč - § 11 a § 9 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb.), hotové výdaje 600,- Kč (2x 300,- Kč - § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a 21% DPH z odměny a hotových výdajů, tj. celkem 6.776,- Kč.

Podrobil-li pak i odvolací soud tuto výši náhrady nákladů řízení žalobce za zastoupení advokátem, podpůrně vypočtenou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., testu hledisek, jak je stanovil Ústavní soud ČR ve svém nálezu sp. zn. Pl. ÚS 25/2012 Sb., tak, ve shodě se soudem I. stupně, uzavírá, že odměna advokáta, vypočtená pro řízení před soudem I. stupně tímto soudem I. podpůrně podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., odpovídá spravedlivému uspořádání vztahů mezi účastníky, je zcela přiměřená věcné a časové náročnosti tohoto sporu.

Ani odvolací soud pak při rozhodování o nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky neshledává žádný důvod pro uplatnění moderačního oprávnění soudu dle § 150 o.s.ř., byť i jen částečně, neboť z obsahu spisu soudu I. stupně nevyplývají žádné konkrétní výjimečné okolnosti, které by využití tohoto moderačního oprávnění odůvodňovaly, ostatně ze strany žalovaného ani žádná argumentace ve vztahu k této možnosti konkrétním způsobem nezaznívá.

Pokud jde o náklady odvolacího řízení ve vztahu mezi účastníky, pak o těchto odvolací soud rozhodl podle § 151 odst. 1, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., kdy v odvolacím řízení byl žalobce s bráněním svého práva plně úspěšný, má tedy i v odvolacím řízení proti neúspěšnému žalovanému právo (plné) na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení.

I v odvolacím řízení pak žalobci vznikly účelně náklady s zastoupením advokátem, který vykonal v odvolacím řízení rovněž dva úkony právní služby. Celkem tak výše těchto nákladů představuje, shodně jako v řízení před soudem I. stupně, částku 6.776,- Kč (odměna 5.000,- Kč, hotové výdaje 600,- Kč a 21% DPH). I v odvolacím řízení tedy výše nákladů odvolacího řízení žalobce na zastoupení advokátem byla podpůrně vypočteně podle vyhlášky č. 177/96

Sb. a z pohledu odvolacího soudu tato výše plně odpovídá hlediskům spravedlivého uspořádání vztahů mezi účastníky.

Ani v odvolacím řízení pak žádné konkrétní skutečnosti nesvědčí pro, byť i jen částečné, využití moderačního ustanovení soudu dle § 150 o.s.ř.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání, jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak, a to ve lhůtě **dvou měsíců** od doručení tohoto rozsudku, **prostřednictvím Okresního soudu Praha-západ, k Nejvyššímu soudu České republiky, se sídlem v Brně. Dovolatel, který sám nemá právnické vzdělání, musí být povinně před dovolacím soudem zastoupen advokátem, popř. notářem.**

Pokud by povinný nesplnil povinnost, uloženou mu tímto soudním rozhodnutím řádně a včas, má oprávněný právo podat k soudu návrh na soudní výkon rozhodnutí, popř. exekuční návrh podle zvláštního zákona.

V Praze dne 26. října 2017

JUDr. Šárka Kamenická, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Petra Tkáčiková

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 12. 2017, výrok I. je vykonatelný dnem 15. 12. 2017, výrok II. je vykonatelný dnem 19. 12. 2017.
Doložku připojila dne 11. 5. 2018 Martina Kotlíková.